

EGY FÉRFI LEGYEN FERFI

A MEGFAKULT FÉNYKÉPEKEN NAGYAPÁINK SZÁLFAEGYENESEN ÁLLTAK NAGYANYÁINK HÁTA MÖGÖTT. EZ A MÖGÉ ÁLLÁS, TÁMOGATÁS A NŐ SZÁMÁRA EGYKOR OLYAN VOLT, MINT A LEVEGŐ. OLYAN TERMÉSZETES. BEZZEG MA! A KÉPEKRŐL A FÉRFIT VAGY LENYISSZANTOTTÁK, VAGY Ő MAGA TÚNT EL, S HA OTT VAN IS, MÁR NEM ÍGÉR ÉLETRE SZÓLÓ TÁMOGATÁST.

Nem véletlen, hogy ma a nők az igazi férfit keresik. Mégis egy férfi indult útnak, hogy megmentse a férfienergiákat. **Bedő Imre** sikeres közgazdász, a Férfienergia című könyv szerzője. Ő kongatta meg a vészharangot, és elindította Magyarországon a ma már százötvenezer tagot számláló Férfiak Klubját. De vajon hogy jutott az eszébe missziót indítani a **férfiattitúd megmentésére?**

– Valószínűleg van ennek családi indíttatása is – kezdi **Bedő Imre**. – Felmenőim unitárius papok és tanítók voltak, akiktől azt láttam, hogy az iskolázottság és a magasabb beosztás felelősséggel jár a többiek irányába. Főleg most, a jelen korban, amikor minden esik szét. Kiveszőfélben vannak az udvariassági formulák, az idősek tisztelete, az adott szó becsülete, a családért meghozott áldozat. Az a kérdés kezdett el foglalkoztatni, hogy mi vezetett ide. Miért tűntek el a Férfiak? Arra a következtetésre jutottam, hogy a férfinak a motivációt a család, a saját utódok felnevelése adja. Ha a család szétesik, az embert sérülés éri. És főleg a férfiak sérülnek, hiszen többnyire ők azok, akik válás után kikerülnek a családból.

– **A válások 73%-át a nők kezdeményezik, tehát ők akarnak elválni a férfitől, és nem fordítva. Ennek ellenére úgy gondolom, hogy a szülők szakításának legnagyobb vesztesei mégis a gyerekek – és a nők.**

– A válás után a nő életének értelme nem kérdőjeleződik meg. A férfié azonban igen. Nagyon sok férfi nem is áll fel a válás traumájából, vagy éppen „traumából házasodik” újra. A magukra maradt nők pedig kénytelenek megkeményedni, mert a gyereket el kell tartani. Sokkal több munkát kell vállalniuk, közben gyötri őket a lelkiismeretük, mert pontosan az síklik ki a kezük közül, amiért élni és dolgozni érdemes. Vagyis a GYEREK! Aztán azzal ellensúlyoznak, hogy a gyerekek mindent megadnak. Ráadásul a legtöbb elvált nő nem talál partnert, így a gyerekből farag lelki társat. Aztán már nem tudnak vele olyan szigorúan bánni, nem tudják meghúzni a határokat. És ez nem csak a fiúkra vonatkozik. A lányok számára ugyanolyan fontos a férfiminta, hiszen ez alakítja ki bennük a képet a férj-feleség szerepéről, az egymással szembeni elvárásokról. Azáltal, hogy a pedagóguspálya elnőiesedett, a gyerekek még az iskolában sem találkoznak a férfiattitúddal. Mindez a férfitel értékeinek, erényeinek, mércéjének elhalványulásával jár. Az átadási lánc azokban a családokban is sérül, ahol az apa a családdal él, mivel a férfiak jó része napi 12 órát dolgozik.

– **Ezt igyekeznek önök pótolni az előadásaikkal, a Férfiak Klubjához tartozó, Apa–Fia Körök által szervezett túrákkal és táborozásokkal?**

– Az apa fegyelmező, simogató, férfias lendülete több száz évig szüntelenül jelen volt a családban. A gyerekek mentek vele a földekre, a műhelybe, az istállóba. Részt vettek a munkában, kis kapa, kis gereblye... S miközben együtt dolgoztak, megtanulták, hogy a férfiak hogyan viselkednek. Az apák PÉLDÁT MUTATTAK. Erre ma is időt kellene találni, mert amíg a fiainknak nem sikerül férfivá válni és férfiakat nevelni – a válások számát sem tudjuk csökkenteni. Amikor elindítottuk a Férfiak Klubját, készítettünk egy reprezentatív felmérést (nyolcezer nő adott választ), melyből az derült ki, hogy a nők nem a sírni tudó, megértő, metroszexuális tulajdonságokat díjazták egy férfinál! Inkább a klasszikus férfiér-

tékekre vágnak: olyan férfira, aki mellett biztonságban érezhetik magukat.

– Miért megy olyan nehezen a férfiaknak a Férfivá válás?

– A népmesék rendkívül szemléletesen írják le a férfivá válás útját. A legény, tarisznyájában a hamuban sült pogácsával, ami az engedést szimbolizálja, elindul szerencsét próbálni. Próbatételeken kell felülkerekednie, és miközben sorra győzi le az ellenséget, mintegy véletlenül találkozik a királylánnyal. Itt megmutatkozik a férfilét értelme: a Nő! Férfiak ugyanis csakis a nőkhöz képest lehetünk. Aki arra számít, hogy majd a házasság teszi őt férfivá, az nagyot fog csalódní. Pont úgy, mint az a nő, aki férfit akar farragni a párjából. Ilyenkor ugyanis valójában az anya szerepét veszti át. Ám előbb vagy utóbb az anyáról le kell válnunk. Ha ez sikerül, a férfi elhagyja a nőt. Ha nem sikerül, ő hagyja ott a férfit. Az ilyen történeteknek sehogy se lesz mesés végük.

– Ehhez a legénynek előbb meg kéne kérnie a „királylány” kezét. Miért nem akarnak a férfiak elköteleződni?

– Ez is a családon belüli férfienergia hiányára vezethető vissza. A fiú felnőttkorában is a „mamahotelben” éldegél. Viszont ha van otthon egy apa, akkor jó esetben leülnek a szülők, és megbeszélik, hogy „így ebből a gyerekből nem lesz semmi”. És szépen a felnőtté válás útjára teszik. Ám egy anyától nem lehet elvárni, hogy annyi év pátyolgatás után még ő próbálja „elküldeni” a kisleányt. A fiatal pedig boldogan ül a mamahotelben, és keresi az üres kifogásokat: nem vagyok rá érett, még nincs stabil egzisztenciám, nincs lakásom. Gyakran azzal magyarázzák a jelenséget, hogy a lakások drágák, és a fiatalok nem tudják megfizetni. Ez azért nem igaz, mert az egész nyugati társadalomban ugyanezzel a problémával küszködnek, pedig ott a fiatalok ki tudják fizetni az albérletet. Ergo: ez egy kulturális kérdés! A tünyságra nem tud egy nő családot alapozni. Nagyon fontos lenne, hogy a férfi hozza meg a döntést, miszerint megkéri a nő kezét. Mert ma a nő a barátnővel éveken át szervezkedik, miképpen lehet sarokba szorítani a „vőlegényt”, aki azt mondja: „Hát jó, ha annyira akarod, legyen!” De ezt is csak akkor, ha már látja, hogy nincs menekvés. A gyerek születése után meg arra panaszkodik, hogy az asszony már nem őt pátyolgatja. Egy Férfi nem lehet féltékeny, csak egy gyerek, aki egy anya figyelmét várja el a nőtől.

– Mikor válik tehát a férfi nagybetűs Férfivá?

– Akkor válunk Férfivá, amikor saját érdekeinket háttérbe szorítva alárendeljük magunkat egy nővel közös tervnek: a család szolgálatának. A munkahelyi és sportteljesítmények nem tesznek bennünket férfivá: azokra elég bármilyen nemtelen ember. FÉRFIVÁ CSAK EGY NŐHÖZ KÉPEST VÁLHATUNK! A mai korról az a baj, hogy semmire sem kötelez, semmiért sem kell megküzdeni. Még a nők is „ingyen” vannak, hihetetlen könnyedséggel lehet leakasztani őket a fogasról. Ez pedig nem igazán motiválja a férfiakat.

– Azt mondjuk, mára felcserélődtek a férfi-női szerepek.

– Évezredekken keresztül azt vésték a férfiakba, hogy tiszteljék, szeressék és becsüljék a nőket. Leginkább azokat a tulajdonságokat szerették bennük, amelyek csak bennük voltak meg, a férfiakban nem. Ma a nők szinte az összes területet uralják, a lovaglástól a legényesig bezárólag. A férfiak meg sarokba vannak szorítva... Nincs heréltőbb, demotiváltabb dolog, mint amikor egy férfi azt

hallja, hogy a nők bármire képesek, sőt, jobbak is, mint ő. Régen a házasságban teljesen természetes volt a feladatok nemek szerinti elosztása. Ma ennek a helyébe a háritás lépett. Ki tud könnyebben kibújni alóla, ki a fáradtabb, kinek van több munkája, ki a nagyobb áldozat? Egymásra mutogatnak. Minden elmulasztott feladat megvetést ébreszt a másik iránt. És jönnek a viták. A boldogság kulcsa az, mikor megosztozunk a területeken és a feladatokon!

– Csakhogy ami elméletben működik, a gyakorlatban nem mindig. Mert a férfiak nagyon szeretik bojkottálni a házimunka rájuk kiosztott részét.

– A házimunka neurotikus pont a férfi és a nő viszonyában. Ez arra a sztereotípiára vezethető vissza, hogy a házimunka kizárólag a nők feladata. Régen, ugye, kapun kívül a férfi volt a főnök, kapun belül pedig a nő. A férfi intézkedett a földeken, embereket fogadott, szántott, vetett, aratott, majd a termést hazahozta. Innentől kezdve a nőé volt a felelősség. Mennyi zsír, liszt, szalonna fogyhat, mikor kinek van joga hozzányúlni. A családi életnek kőkemény ügyvezetése volt. És a férfiak ezt elfogadták. Esténként meg elmentek a kocsmába, ahol kipanaszkodták magukat, sorsközösséget vállaltak, biztatták egymást. Ezt a munkamegosztást tette tönkre az ipari forradalom. A férfiak az ipari ágazatokban találtak munkát, távol a családi tűzhelytől. A nők meg otthon maradtak, tették a dolgukat, és várták haza életük párját. Csakhogy a férfiakat a gyári munka, a monotonitás, a bezártság, az alárendeltség nagyon kifárasztotta. Már nem tudtak olyan organikus

egységben élni a nővel, mint előtte. Később a gépszív elkapta a nőket is: Többre vagy képes, mint háztartásbelinek lenni! A fakanál megaláz! És eljutottunk oda, hogy ma már két pszichés roncs jön haza a munkából. A házi feladatok meg kíméletlenül várják őket. A megoldás: a FELADATOK MEGOSZTÁSA. Közösen kell csinálni. A férfinak is azt a feladatot kell elvégezni, ami éppen soron van. Nincs válogatás, nincs apelláta. Mi talál-

tuk fel a gázbojlert, a termosztátot, a mosógépet, a mosogatógépet – a kevés időnkben meg a maradék munkát kell elvégezni. Ha az a szemétkivétel vagy a csapszerelés, akkor abban kell osztozni, és nem a favágás hiányán kell keseregni! Nem válunk ezáltal férfiatlanná, csak azt tesszük, amit elődeink évezredekken át mindig is tettek. Megoldjuk azt, amit meg kell.

– Pirkadattól alkonyatig! Ma sokan még otthon is folytatják a munkát, hétvégeken másodállást vállalnak, csak hogy két évente le tudják cserélni a tévét, autót, bútort.

– A férfiak ezt javarészt nem önmagukért teszik, hanem a Nő-kért! Nekik igekeznek megfelelni. Ez belénk van kódolva. Hatalmas probléma, hogy a nők könnyen befolyásolhatók, amit a reklámszakemberek ki is használnak. Ha megfigyeljük, minden marketingtrükk az ő érzelmeikre próbál hatni. Ma szinte minden költésről a nők döntenek. Nem értem, miért tudják a nők elviselni, hogy a világ konzumidiotáknak tartja őket. Állítom, a fogyasztás nem tudna ekkorát rombolni, ha egy Nő mellett egy igazi Férfi állna, akivel egy egyenlő kapcsolatban leülne, és feltennék a kérdést: „Érdemes-e a családukat feláldozni felesleges anyagi javakért?” Mire az emberek lefizetik az utolsó törlesztőrészletet a házra, autóra, addigra a sok stressz gyakran felőrli az egészségüket. Megéri?! Szerintem sokkal értelmesebb az időnköt a gyerekeinkre, a párunkra fordítani. Mert család nélkül egy Férfi élete nem ér semmit.

Jankovics Nóra

AMÍG NEM SIKERÜL
IGAZI FÉRFIAKAT
NEVELNI, A VÁLÁSOK
SZÁMA SEM FOG
CSÖKKENNI